

Arrest

nr. 171 529 van 8 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN VRECKOM en J. DIBI en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij, de heer K.A. als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, K.(...) A.(...), heeft de Afghaanse nationaliteit. U bent een Hindoe. U bent gehuwd met K.(...) K.(...) (...);(...)). U heeft twee kinderen: K.(...) M.(...) (...)) en K.(...) S.(...) (...)).

Op 15 september 2010 dienden u en uw echtgenote een eerste asielaanvraag in. U legde hierbij de volgende verklaringen af:

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en in Kandahar geboren te zijn. U bent een Hindoe. Toen u twee jaar oud was, is uw familie naar Kabul verhuisd. U liep er twaalf jaar school. Na uw studies heeft u uw legerdienst gedaan. In 1998 bent u getrouwd met K.(...) K.(...) (O.V.(...)). Jullie hebben twee kinderen die eveneens in België zijn. In Kabul woonden jullie in Karte Parwan, nabij de tempel, en had u een textielwinkel. Acht maanden voor uw vertrek werd u ook actief in de vastgoedsector. Alles ging goed

tot u het huis van een moslim, M.(...) genaamd, diende te verkopen. De verkoop mislukte en M.(...) nam u dit ontzettend kwalijk. Hij eiste dat u een bedrag van 100.000 dollar, het bedrag dat hij door de mislukte verkoop was mislopen, zou terugbetalen. M.(...) kwam geregeld het geld opeisen. Daarbij kwam het meermaals tot fysiek geweld waarvan ook uw zoon en vrouw het slachtoffer werden. Op een dag heeft M.(...) uw vrouw ontvoerd. Gedurende enkele dagen werd zij door hem vastgehouden, mishandeld en misbruikt. Uiteindelijk is zij kunnen ontsnappen. Kort na haar thuiskomst bent u met uw gezin naar de tempel van Karte Parwan gevlucht. Op 20/06/1389 (komt overeen met 11/09/2010) verlieten jullie Afghanistan in de richting van Pakistan. In Lahore namen jullie een vliegtuig. Het vervolg van uw reisweg is u geheel onduidelijk. Op 15/09/2010 gingen jullie zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroegen jullie asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar M.(...) het op het leven van uw gezin heeft gemunt. Bovendien worden Hindoes er voortdurend bespot en vernederd door de moslimbevolking. Voorts acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Jullie legden bij jullie eerste asielaanvraag beiden een taskara (Afghaans identiteitsdocument voor).

Op 8 december 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde deze beslissing in het arrest 58541 van 24 maart 2011. Uw beroep bij de Raad van State (RvS) van 19 mei 2011 werd verworpen.

U en uw echtgenote dienden op 5 februari 2014 een tweede asielaanvraag in. In het kader van uw tweede asielaanvraag houden u en uw echtgenote vast aan jullie verklaringen over de problemen met M.(...) en jullie verblijf in Afghanistan. U verklaart verder dat u van 1984 tot 1993 in Tadzjikistan studeerde en vervolgens naar Afghanistan terugkeerde. In 1995 verbleef u nog eens zes maanden in Tadzjikistan. Vanaf 1997 werkte u in Dubai in een winkel. U keerde geregeld voor een periode terug naar Afghanistan waar uw gezin verbleef. In 2008 of 2009 reisde u voor de laatste keer tussen Dubai en Afghanistan. U bleef vervolgens nog een jaar in Afghanistan. Uw echtgenote verbleef van haar geboorte tot jullie vertrek in 2010 in Afghanistan. U, noch uw echtgenote leggen initieel documenten voor ter ondersteuning van jullie tweede asielaanvraag. Op 17 september 2015 legt u alsnog 8 originele foto's zonder specifieke toelichting voor. Deze foto's zouden genomen zijn in Dubai, Dushanbe en Moskou.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Het CGVS nam reeds op 8 december 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS oordeelde toen dat geen geloof kon worden gehecht aan jullie recent verblijf in Afghanistan omwille van volgende redenen:

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo dient te worden opgemerkt dat aan jullie beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw vrouw enerzijds Punjabi en Urdu spreekt en zelfs de Engelse taal enigszins machtig is, maar anderzijds geen van de officiële talen van Afghanistan beheerst. Zo zegt zij het Pashtou niet te kennen en het Dari maar een weinig te spreken (CGVS, p.3). Dat zij op het einde van het gehoor beweert dat ze het Dari wel degelijk machtig is (CGVS, p.9), komt weinig ernstig over: ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde uw vrouw enkel het Punjabi en het Urdu, een taal die in Pakistan gesproken wordt, machtig te zijn. Deze gebrekkige talenkennis is een eerste zeer opmerkelijke vaststelling voor iemand die stelt dertig jaar in Afghanistan te hebben gewoond en naar eigen zeggen zelfs afstemde op Afghaanse televisiezenders als Tolo en Ariana (CGVS, p.8,9). Voorts dient te worden gewezen op jullie zeer gebrekkige kennis van de levensomstandigheden van Hindoes en Sikhs in Kabul. Ook dit roept twijfels op bij de bewering van deze gemeenschap deel te hebben uitgemaakt. Zo beweert u dat de Taliban van bij het begin van het Talibanregime eisten dat Hindoes een gele tulband zouden dragen en hun voorhoofd geel zouden kleuren (CGVS, p.7). Dit is onjuist. Dit betreft een maatregel waarvan pas in 2001 en dus kort voor de

val van de Taliban voor het eerst sprake was. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie dat de maatregel in Kabul, in tegenstelling tot Khost en Kandahar, nooit werd toegepast. Uw vrouw weet zelfs niet of deze maatregelen door de Taliban of door de Mujahedin werden opgelegd (CGVS, p.5), wat aantoont dat jullie dergelijke zaken niet hebben meegemaakt. Verder stelt uw vrouw dat de tempels van de Hindoes en de Sikhs mede door de Taliban werden vernield (CGVS, p.5). Ook dit is onjuist: het zijn de Mujahedin, die in de periode vóór de komst van de Taliban het land controleerden, die hiervoor verantwoordelijk waren. Wanneer het Commissariaat-generaal voorts vraagt wanneer jullie Baisakhi voor het eerst na de Taliban weer konden vieren, stelt u dat dit na de komst van Karzai was. U stelt dat jullie vrij waren het Baisakhi festival te organiseren, dat er veel mensen waren, dat het een bijzonder gevoel was om weer in vrijheid te kunnen vieren en dat er eten werd klaargemaakt (CGVS, p.7). Het is bevreemdend dat uw vrouw een totaal ander beeld schetst: zij beweert dat er niet werd gevierd, dat jullie alleen gingen bidden en uit angst snel weer huiswaarts keerden (CGVS, p.6). Dat u niet meer precies weet of uw vrouw bij die eerste Baisakhiviering aanwezig was (CGVS, p.7), is bovendien veelzeggend. Verder stelt u dat u een jaar geleden vernam dat er een nieuwe crematieplaats in gebruik werd genomen (CGVS, p.4). Uw vrouw weet niet of dit een geheel nieuwe locatie betreft of dat dit de oude crematieplaats is die werd vernieuwd (CGVS, p.7). Voorts blijken jullie niet te weten dat de tempel van Karte Parwan in januari 2010 meer dan honderd Indische arbeiders opving. Deze mannen, in de steek gelaten door de personen die hen werk in de hoofdstad hadden beloofd, verbleven dagenlang in de tempel. Dit haalde de media maar is u (CGVS, p.8) en uw vrouw (CGVS, p.10) ontgaan. Verder bent u niet vertrouwd met namen van vooraanstaande Hindoes en Sikhs in Kabul. Geconfronteerd met de naam Narendar Sharma zegt u deze persoon niet te kennen. Nochtans is hij de priester van de Hindoetempel Asaya Devi in Kabul. Daya Singh Anjaan, volgens de info woordvoerder van de Sikh en Hindoegemeenschap, kent u ook niet (CGVS, p.6). Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat jullie zo goed als niet op de hoogte zijn van wat er leeft binnen de kleine Hindoe en Sikh gemeenschap in Kabul. Dat jullie daadwerkelijk deel zouden hebben uitgemaakt van deze gemeenschap is dan ook hoogst twijfelachtig. Voorts is tijdens het gehoor gebleken dat jullie politieke kennis van de stad en het land waar jullie tot voor kort zouden hebben gewoond, bijzonder summier is. Zo is het erg merkwaardig dat u ten tijde van de Mujahedin in Kabul zou hebben gewoond maar dat u niets weet over de protagonisten in deze burgeroorlog die het leven van de bevolking in Kabul tot een hel maakte. Gevraagd naar namen van deze leiders van de Mujahedin noemt u Mojaddedi, Hekmatyar, Nawabi, Sayyaf en Ahmad Gailani. Echter, u bent ten onrechte van mening dat Mojaddedi de leider van Harakat is en u bent vergeten tot welke partij Sayyaf behoorde (CGVS, p.4). Uw vrouw noemt eveneens de namen Gailani, Hekmatyar en "Mujadi". Over Hekmatyar, die nochtans een prominente rol speelt in het huidige Afghaanse conflict, weet zij niet meer dan dat zijn voornaam Gulbuddin is (CGVS, p.4) en over Mojaddedi verklaart zij ten onrechte dat hij overleden is (CGVS, p.5). Voorts meent u ten onrechte dat voormalig president Rabbani eveneens van de partij Harakat is (CGVS, p.). Uw vrouw heeft overigens nog nooit van Rabbani gehoord (CGVS, p.5). Van Fahim, één van de machtigste politici die Afghanistan kent, heeft u nog nooit gehoord. Verder stelt uw vrouw dat voormalig president Najibullah tot de doodstraf werd veroordeeld (CGVS, p.5). Het is haar echter niet bekend dat de man door de Taliban werd gearresteerd, tot de dood gefolterd en in het openbaar werd gelynacht en opgehangen (CGVS, p.5). Inwoners van Kabul zullen hiervan ongetwijfeld op de hoogte zijn. Verder is het opmerkelijk dat geen van jullie beiden vertrouwd is met de benaming Amr Bil Marouf, de moraliteitspolitie van de Taliban (CGVS, p.8). Evenmin kent uw vrouw Radio Shariat (de radiozender van de Taliban, p.8) of weet zij hoe de vlag van Afghanistan er ten tijde van de Taliban uitzag (CGVS, p.9). Zij kan voorts geen enkele Talib bij naam noemen en zij weet niet wie de leider van de Taliban was (CGVS, p.6). Tot slot weet uw vrouw ook niet wie Ahmad Shah Massoud is. Dit is opmerkelijk: Massoud wordt nu nog geroemd en geëerd omwille van zijn strijd tegen de Taliban en is één van de bekendste Afghaanse 'verzetshelden'. Zijn beeltenis is in de stad Kabul op vele plaatsen te zien en er is een nationale herdenkingsdag ter ere van Massoud. Het is niet geloofwaardig dat inwoners van Afghanistan nauwelijks op de hoogte zouden zijn van dergelijke zaken. Nog andere verklaringen wijzen er op dat jullie de afgelopen decennia niet in Kabul hebben gewoond. Zo meent uw vrouw eerst dat zij al getrouwd was toen de Taliban aan de macht kwamen maar vervolgens stelt zij dat jullie huwden tijdens het regime van de Taliban (CGVS, p.4). Verder verklaart uw vrouw dat haar vader tot enige tijd na jullie huwelijk een kruidenwinkel had maar kan zij zich niet meer herinneren in welke wijk dit dan wel was (CGVS, p.5). Verder beweert zij dat ze twee jaar school liep in Kabul maar of dit ten tijde van het communistische regime was of later, in de tijd van de Mujahedin, kan zij niet verduidelijken (CGVS, p.4). Uw vrouw zegt zich te herinneren dat er oorlog was maar kan niet preciseren wie er op dat moment in Kabul vocht (CGVS, p.4). Voorts stelt u verantwoordelijk te zijn geweest voor de inkopen maar u schat de prijs van enkele basisproducten geheel verkeerd in. Zo meent u dat u voor een ser rijst (komt overeen met zeven kilogram) 500 afghani (of ongeveer 70 afghani per kilo) en voor 2 ser bloem 1200 afghani (of ongeveer 85 afghani per kilo) betaalde. Uit de informatie blijkt dat deze producten in

maart 2009 respectievelijk 35 en 25 afghani per kilogram kostten. Dat u zich dusdanig zou vergissen, is opmerkelijk. Verder zouden jullie een huis hebben gehuurd maar uw vrouw weet niet te zeggen wie jullie huisbaas was (CGVS, p.9). Wat de huurprijs betreft, meent zij dat deze 10.000 of 14.000 afghani bedroeg en dat dit een bedrag was dat om de twee of drie maanden diende te worden betaald (CGVS, p.9). Uzelf heeft het over 10.000 afghani per maand (CGVS, p.5). Dit zijn weinig duidelijke en consistente verklaringen. Als jullie werkelijk in Kabul zouden hebben gewoond, zouden dergelijke eenvoudige vragen een eenduidig en gedetailleerd antwoord krijgen. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat ook jullie verklaringen met betrekking tot de reis naar België bijzonder ongeloofwaardig zijn. Uw vrouw bevestigt tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dat jullie niet zouden weten waar het eerste vliegtuig landde en waar jullie een tweede vliegtuig namen. Zij beweert ook dat jullie niet weten naar welk land dit tweede vliegtuig jullie vervolgens bracht (CGVS, p.6). Dit is geheel onmogelijk: u bent een geschoold iemand en jullie beiden spreken een weinig Engels, de voertaal in het luchtvaartwezen. Dergelijke verklaringen bevestigen het bedrieglijke karakter van jullie asielrelaas. Uw taskara kan het ongeloofwaardige karakter van uw recente verblijf in Kabul en Afghanistan niet weerleggen. Immers, dit betreft een document dat al van 1994 dateert en niet in Kabul maar in Kandahar zou zijn afgeleverd. Omwille van bovengaande redenen kan u de status van vluchteling niet worden toegekend. Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden verleend. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De RvV volgde met het arrest 58541 van 24 maart 2011 de argumentatie van het CGVS en kwam eveneens tot de slotsom dat uw verklaringen over uw verblijfplaatsen in de jaren die voorafgaan aan uw asielaanvraag bedrieglijk zijn. Een beroep bij de Raad van State (RvS) werd verworpen.

In het kader van uw tweede asielaanvraag houdt u vast aan uw verklaring dat u Afghanistan verliet in 2010 (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 p.2). U verwijst opnieuw naar uw problemen met M.(...) (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 p.5). U verklaart dat u aan uw eerdere verklaringen wil toevoegen dat u van 1984 tot 1993 en in het jaar 1995 in Tadzjikistan studeerde en vervolgens naar Afghanistan

terugkeerde (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 p.3). U verklaart verder dat u vanaf 1997 in Dubai in een winkel werkte tot 2008 of 2009 (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 pp.4-5). In de periode dat u in Dubai werkte reisde u geregeld tussen Afghanistan en Dubai (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 pp. 4-5). Nadat u uw werk verloor in Dubai in 2008 of 2009 keerde u terug naar uw echtgenote en kinderen in Afghanistan en woonde er nog tot september 2010 (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 p.13). Uw echtgenote verbleef van haar geboorte tot jullie vertrek in september 2010 in Afghanistan (CGVS K.(...) K.(...) 29 november 2010 pp.3-4 en CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 p.6).

Zoals reeds werd opgemerkt, werd in uw eerste asielaanvraag geen geloof gehecht aan uw verklaringen over uw recente verblijf in Afghanistan. Uw problemen met M.(...) werden hierdoor eveneens ongeloofwaardig bevonden.

Het CGVS komt tot de constatactie dat u en uw echtgenote ook in het gehoor op 17 oktober 2014 geen zicht bieden op jullie reële situatie.

In eerste instantie verandert uw beweerde verblijf in Dubai niets aan het feit dat de kennis van u en uw echtgenote over de situatie in Kaboel en Afghanistan dermate beperkt is dat het niet geloofwaardig is dat jullie hier tot september 2010 woonden. U verklaart dat u geregeld tussen Dubai en Afghanistan reisde en dat uw echtgenote heel de tijd in Kaboel verbleef (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 pp.5-6). Van 2008 of 2009 tot september 2010 zou u zonder onderbreking in Kaboel hebben gewoond (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 p.5). Zoals bij uw eerste asielaanvraag uitvoerig werd gemotiveerd, kan geen geloof worden gehecht aan dit beweerde verblijf in Afghanistan.

Bovendien scheppen u noch uw echtgenote duidelijkheid over jullie verblijfplaatsen. U verklaart dat u jarenlang in Dubai werkte (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 p.5). U legt op 17 september 2015 foto's voor die o.a. in Dubai zouden zijn genomen. U en uw echtgenote leggen echter tegenstrijdige verklaringen af over dit verblijf. Uw echtgenote verklaarde bij haar tweede asielaanvraag dat u sinds uw huwelijk in Kaboel woonde. Op de vraag duiding te geven bij het feit dat u verklaarde dat u niet onafgebroken in Kaboel leefde, antwoordt uw echtgenote ontkennend (CGVS K.(...) K.(...) 29 november 2010 p.3). Ze verklaart dat u niet naar het buitenland ging (CGVS K.(...) K.(...) 29 november 2010 p.3). Pas nadat uw echtgenote geconfronteerd werd met uw verklaringen dat u in Dubai werkte, bevestigt zij dit (CGVS K.(...) K.(...) 29 november 2010 p.3). Zij weet echter niet wanneer u in Dubai begon te werken en kan geen antwoord geven op de vraag wanneer u definitief terug naar Afghanistan kwam (CGVS K.(...) K.(...) 29 november 2010 p.3). De foto's die u voorlegt die in Dubai zouden zijn genomen kunnen uw geloofwaardigheid niet herstellen. Deze foto's kunnen eender waar zijn genomen en ze bieden geenszins een bewijs voor uw verklaring dat u meer dan tien jaar in Dubai zou hebben gewerkt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat noch u noch uw echtgenote duidelijkheid scheppen over de plaatsen waar jullie verbleven voor jullie komst naar België. Het feit dat u tevens foto's voorlegde die al dan niet zouden zijn genomen in Moskou of Dushanbe doet evenmin afbreuk aan de eerdere vaststellingen gezien jullie vasthouden aan jullie verklaringen dat jullie tot 2010 woonachtig waren in Afghanistan.

Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust (CGVS K.(...) K.(...) 29 november 2010 pp.2-4 en CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 pp.2-4, 16). Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal nog steeds in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Zoals reeds werd opgemerkt kunnen de foto's die u voorlegt uw geloofwaardigheid niet herstellen.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een asielzoeker die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de asielzoeker sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 6 augustus 2013. Hierin wordt gesteld dat leden van religieuze minderheden "may be in need of international refugee protection on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case". De loutere vaststelling dat u eventueel over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een sikh bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Uit het geheel van de bovenstaande observaties

blijkt immers dat u naar alle waarschijnlijkheid tevens beschikt over een andere nationaliteit of een verblijfsstatus elders. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België.

Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Tevens dient in deze te worden gesteld dat voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel onder meer als voorwaarde gesteld wordt dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerm minst het geval.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u internationale bescherming te ontfeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. In casu werd vastgesteld dat u, ondanks het feit dat u dit ontkent, naar alle waarschijnlijkheid tevens beschikt over een andere nationaliteit of een verblijfsstatus elders.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissarisgeneraal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissarisgeneraal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan.”.

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij, mevrouw K.K., als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, K.(...) K.(...), heeft de Afghaanse nationaliteit. U bent een Hindoe. U bent gehuwd met K.(...) A.(...) (...); (...)). U heeft twee kinderen: K.(...) M.(...) (...)) en K.(...) S.(...) (...)).

Op 15 september 2010 dienden u en uw echtgenoot een eerste asielaanvraag in. Aangezien u zich op dezelfde problemen beroept als uw echtgenoot verwijzen we wat betreft het feitenrelaas naar de verklaringen van uw echtgenoot:

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en in Kandahar geboren te zijn. U bent een Hindoe. Toen u twee jaar oud was, is uw familie naar Kabul verhuisd. U liep er twaalf jaar school. Na uw studies heeft u uw legerdienst gedaan. In 1998 bent u getrouwd met K.(...) K.(...) (O.V.(...)). Jullie hebben twee kinderen die eveneens in België zijn. In Kabul woonden jullie in Karte Parwan, nabij de tempel, en had u een textielwinkel. Acht maanden voor uw vertrek werd u ook actief in de vastgoedsector. Alles ging goed tot u het huis van een moslim, M.(...) genaamd, diende te verkopen. De verkoop mislukte en M.(...) nam u dit ontzettend kwalijk. Hij eiste dat u een bedrag van 100.000 dollar, het bedrag dat hij door de mislukte verkoop was mislopen, zou terugbetalen. M.(...) kwam geregeld het geld opeisen. Daarbij kwam het meermaals tot fysiek geweld waarvan ook uw zoon en vrouw het slachtoffer werden. Op een dag heeft M.(...) uw vrouw ontvoerd. Gedurende enkele dagen werd zij door hem vastgehouden, mishandeld en misbruikt. Uiteindelijk is zij kunnen ontsnappen. Kort na haar thuiskomst bent u met uw

gezin naar de tempel van Karte Parwan gevlucht. Op 20/06/1389 (komt overeen met 11/09/2010) verlieten jullie Afghanistan in de richting van Pakistan. In Lahore namen jullie een vliegtuig. Het vervolg van uw reisweg is u geheel onduidelijk. Op 15/09/2010 gingen jullie zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroegen jullie asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar M.(...) het op het leven van uw gezin heeft gemunt. Bovendien worden Hindoes er voortdurend bespot en vernederd door de moslimbevolking. Voorts acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Jullie legden ter staving van jullie eerste asielaanvraag beiden jullie Afghaans identiteitsdocument (taskara) voor.

Op 8 december 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde deze beslissing in het arrest 58541 van 24 maart 2011. Uw beroep bij de Raad van State (RvS) van 19 mei 2011 werd verworpen.

U en uw echtgenoot dienden op 5 februari 2014 een tweede asielaanvraag in. In het kader van uw tweede asielaanvraag houden u en uw echtgenoot vast aan jullie verklaringen over de problemen met M.(...) en jullie verblijf in Afghanistan. Uw echtgenoot verklaart verder dat hij van 1984 tot 1993 in Tadzjikistan studeerde en vervolgens naar Afghanistan terugkeerde. In 1995 verbleef hij nog eens zes maanden in Tadzjikistan. Vanaf 1997 werkte uw echtgenoot in Dubai in een winkel. Hij keerde geregeld voor een periode terug naar Afghanistan waar u met uw kinderen verbleef. In 2008 of 2009 reisde hij voor de laatste keer tussen Dubai en Afghanistan. Vervolgens bleef uw echtgenoot nog een jaar in Afghanistan. Uzelf verbleef van uw geboorte tot jullie vertrek in 2010 in Afghanistan. U, noch uw echtgenoot leggen initieel documenten voor ter ondersteuning van jullie tweede asielaanvraag. Op 17 september 2015 legt uw echtgenoot alsnog 8 originele foto's zonder specifieke toelichting voor. Deze foto's zouden genomen zijn in Dubai, Dushanbe en Moskou.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Het CGVS nam reeds op 8 december 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS oordeelde dat geen geloof kon worden gehecht aan jullie recent verblijf in Afghanistan omdat uit het gehoor van uzelf en dat van uw echtgenoot was gebleken dat jullie kennis van tal van aspecten van het leven in Afghanistan bijzonder summier was. Aangezien u en uw echtgenoot zich beriepen op dezelfde problemen, werd verwezen naar de beslissing van uw echtgenoot:

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo dient te worden opgemerkt dat aan jullie beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw vrouw enerzijds Punjabi en Urdu spreekt en zelfs de Engelse taal enigszins machtig is, maar anderzijds geen van de officiële talen van Afghanistan beheerst. Zo zegt zij het Pashtou niet te kennen en het Dari maar een weinig te spreken (CGVS, p.3). Dat zij op het einde van het gehoor beweert dat ze het Dari wel degelijk machtig is (CGVS, p.9), komt weinig ernstig over: ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde uw vrouw enkel het Punjabi en het Urdu, een taal die in Pakistan gesproken wordt, machtig te zijn. Deze gebrekkige talenkennis is een eerste zeer opmerkelijke vaststelling voor iemand die stelt dertig jaar in Afghanistan te hebben gewoond en naar eigen zeggen zelfs afstemde op Afghaanse televisiezenders als Tolo en Ariana (CGVS, p.8,9). Voorts dient te worden gewezen op jullie zeer gebrekkige kennis van de levensomstandigheden van Hindoes en Sikhs in Kabul. Ook dit roept twijfels op bij de bewering van deze gemeenschap deel te hebben uitgemaakt. Zo beweert u dat de Taliban van bij het begin van het Talibanregime eisten dat Hindoes een gele tulband zouden dragen en hun voorhoofd geel zouden kleuren (CGVS, p.7). Dit is onjuist. Dit betreft een maatregel waarvan pas in 2001 en dus kort voor de val van de Taliban voor het eerst sprake was. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal

aanwezige informatie dat de maatregel in Kabul, in tegenstelling tot Khost en Kandahar, nooit werd toegepast. Uw vrouw weet zelfs niet of deze maatregelen door de Taliban of door de Mujahedin werden opgelegd (CGVS, p.5), wat aantoont dat jullie dergelijke zaken niet hebben meegemaakt. Verder stelt uw vrouw dat de tempels van de Hindoes en de Sikhs mede door de Taliban werden vernield (CGVS, p.5). Ook dit is onjuist: het zijn de Mujahedin, die in de periode vóór de komst van de Taliban het land controleerden, die hiervoor verantwoordelijk waren. Wanneer het Commissariaat-generaal voorts vraagt wanneer jullie Baisakhi voor het eerst na de Taliban weer konden vieren, stelt u dat dit na de komst van Karzai was. U stelt dat jullie vrij waren het Baisakhi festival te organiseren, dat er veel mensen waren, dat het een bijzonder gevoel was om weer in vrijheid te kunnen vieren en dat er eten werd klaargemaakt (CGVS, p.7). Het is bevreemdend dat uw vrouw een totaal ander beeld schetst: zij beweert dat er niet werd gevierd, dat jullie alleen gingen bidden en uit angst snel weer huiswaarts keerden (CGVS, p.6). Dat u niet meer precies weet of uw vrouw bij die eerste Baisakhiviering aanwezig was (CGVS, p.7), is bovendien veelzeggend. Verder stelt u dat u een jaar geleden vernam dat er een nieuwe crematieplaats in gebruik werd genomen (CGVS, p.4). Uw vrouw weet niet of dit een geheel nieuwe locatie betreft of dat dit de oude crematieplaats is die werd vernieuwd (CGVS, p.7). Voorts blijken jullie niet te weten dat de tempel van Karte Parwan in januari 2010 meer dan honderd Indische arbeiders opving. Deze mannen, in de steek gelaten door de personen die hen werk in de hoofdstad hadden beloofd, verbleven dagenlang in de tempel. Dit haalde de media maar is u (CGVS, p.8) en uw vrouw (CGVS, p.10) ontgaan. Verder bent u niet vertrouwd met namen van vooraanstaande Hindoes en Sikhs in Kabul. Geconfronteerd met de naam Narendar Sharma zegt u deze persoon niet te kennen. Nochtans is hij de priester van de Hindoetempel Asaya Devi in Kabul. Daya Singh Anjaan, volgens de info woordvoerder van de Sikh en Hindoegemeenschap, kent u ook niet (CGVS, p.6). Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat jullie zo goed als niet op de hoogte zijn van wat er leeft binnen de kleine Hindoe en Sikh gemeenschap in Kabul. Dat jullie daadwerkelijk deel zouden hebben uitgemaakt van deze gemeenschap is dan ook hoogst twijfelachtig. Voorts is tijdens het gehoor gebleken dat jullie politieke kennis van de stad en het land waar jullie tot voor kort zouden hebben gewoond, bijzonder summier is. Zo is het erg merkwaardig dat u ten tijde van de Mujahedin in Kabul zou hebben gewoond maar dat u niets weet over de protagonisten in deze burgeroorlog die het leven van de bevolking in Kabul tot een hel maakte. Gevraagd naar namen van deze leiders van de Mujahedin noemt u Mojaddedi, Hekmatyar, Nawabi, Sayyaf en Ahmad Gailani. Echter, u bent ten onrechte van mening dat Mojaddedi de leider van Harakat is en u bent vergeten tot welke partij Sayyaf behoorde (CGVS, p.4). Uw vrouw noemt eveneens de namen Gailani, Hekmatyar en "Mujadi". Over Hekmatyar, die nochtans een prominente rol speelt in het huidige Afgaanse conflict, weet zij niet meer dan dat zijn voornaam Gulbuddin is (CGVS, p.4) en over Mojaddedi verklaart zij ten onrechte dat hij overleden is (CGVS, p.5). Voorts meent u ten onrechte dat voormalig president Rabbani eveneens van de partij Harakat is (CGVS, p.). Uw vrouw heeft overigens nog nooit van Rabbani gehoord (CGVS, p.5). Van Fahim, één van de machtigste politici die Afghanistan kent, heeft u nog nooit gehoord. Verder stelt uw vrouw dat voormalig president Najibullah tot de doodstraf werd veroordeeld (CGVS, p.5). Het is haar echter niet bekend dat de man door de Taliban werd gearresteerd, tot de dood gefolterd en in het openbaar werd gelynacht en opgehangen (CGVS, p.5). Inwoners van Kabul zullen hiervan ongetwijfeld op de hoogte zijn. Verder is het opmerkelijk dat geen van jullie beiden vertrouwd is met de benaming Amr Bil Marouf, de moraliteitspolitie van de Taliban (CGVS, p.8). Evenmin kent uw vrouw Radio Shariat (de radiozender van de Taliban, p.8) of weet zij hoe de vlag van Afghanistan er ten tijde van de Taliban uitzag (CGVS, p.9). Zij kan voorts geen enkele Talib bij naam noemen en zij weet niet wie de leider van de Taliban was (CGVS, p.6). Tot slot weet uw vrouw ook niet wie Ahmad Shah Massoud is. Dit is opmerkelijk: Massoud wordt nu nog geroemd en geëerd omwille van zijn strijd tegen de Taliban en is één van de bekendste Afgaanse 'verzetshelden'. Zijn beeltenis is in de stad Kabul op vele plaatsen te zien en er is een nationale herdenkingsdag ter ere van Massoud. Het is niet geloofwaardig dat inwoners van Afghanistan nauwelijks op de hoogte zouden zijn van dergelijke zaken. Nog andere verklaringen wijzen er op dat jullie de afgelopen decennia niet in Kabul hebben gewoond. Zo meent uw vrouw eerst dat zij al getrouwd was toen de Taliban aan de macht kwamen maar vervolgens stelt zij dat jullie huwden tijdens het regime van de Taliban (CGVS, p.4). Verder verklaart uw vrouw dat haar vader tot enige tijd na jullie huwelijk een kruidenwinkel had maar kan zij zich niet meer herinneren in welke wijk dit dan wel was (CGVS, p.5). Verder beweert zij dat ze twee jaar school liep in Kabul maar of dit ten tijde van het communistische regime was of later, in de tijd van de Mujahedin, kan zij niet verduidelijken (CGVS, p.4). Uw vrouw zegt zich te herinneren dat er oorlog was maar kan niet preciseren wie er op dat moment in Kabul vocht (CGVS, p.4). Voorts stelt u verantwoordelijk te zijn geweest voor de inkopen maar u schat de prijs van enkele basisproducten geheel verkeerd in. Zo meent u dat u voor een ser rijst (komt overeen met zeven kilogram) 500 afghani (of ongeveer 70 afghani per kilo) en voor 2 ser bloem 1200 afghani (of ongeveer 85 afghani per kilo) betaalde. Uit de informatie blijkt dat deze producten in maart 2009 respectievelijk 35 en 25 afghani per kilogram kostten. Dat u zich dusdanig zou vergissen, is

opmerkelijk. Verder zouden jullie een huis hebben gehuurd maar uw vrouw weet niet te zeggen wie jullie huisbaas was (CGVS, p.9). Wat de huurprijs betreft, meent zij dat deze 10.000 of 14.000 afghani bedroeg en dat dit een bedrag was dat om de twee of drie maanden diende te worden betaald (CGVS, p.9). Uzelf heeft het over 10.000 afghani per maand (CGVS, p.5). Dit zijn weinig duidelijke en consistente verklaringen. Als jullie werkelijk in Kabul zouden hebben gewoond, zouden dergelijke eenvoudige vragen een eenduidig en gedetailleerd antwoord krijgen. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat ook jullie verklaringen met betrekking tot de reis naar België bijzonder ongeloofwaardig zijn. Uw vrouw bevestigt tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dat jullie niet zouden weten waar het eerste vliegtuig landde en waar jullie een tweede vliegtuig namen. Zij beweert ook dat jullie niet weten naar welk land dit tweede vliegtuig jullie vervolgens bracht (CGVS, p.6). Dit is geheel onmogelijk: u bent een geschoold iemand en jullie beiden spreken een weinig Engels, de voertaal in het luchtvaartwezen. Dergelijke verklaringen bevestigen het bedrieglijke karakter van jullie asielrelaas. Uw taskara kan het ongeloofwaardige karakter van uw recente verblijf in Kabul en Afghanistan niet weerleggen. Immers, dit betreft een document dat al van 1994 dateert en niet in Kabul maar in Kandahar zou zijn afgeleverd. Omwille van bovengaande redenen kan u de status van vluchteling niet worden toegekend. Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden verleend. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaatvluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissarisgeneraal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De RvV volgde met het arrest 58541 van 24 maart 2011 de argumentatie van het CGVS en kwam eveneens tot de slotsom dat de verklaringen van u en uw echtgenoot over jullie verblijfplaatsen in de jaren die voorafgaan aan uw asielaanvraag bedrieglijk zijn. Een beroep bij de Raad van State (RvS) werd verworpen.

In het kader van uw tweede asielaanvraag houdt uw echtgenoot vast aan zijn verklaring dat jullie Afghanistan verlieten in 2010 (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 p.2). Hij verwijst opnieuw naar de problemen met M.(...) (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 p.5). Hij verklaart dat hij aan zijn eerdere verklaringen wil toevoegen dat hij van 1984 tot 1993 en in het jaar 1995 in Tadzjikistan studeerde en

vervolgens naar Afghanistan terugkeerde (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 p.3). Uw echtgenoot verklaart verder dat hij vanaf 1997 in Dubai in een winkel werkte tot 2008 of 2009 (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 pp.4-5). In de periode dat hij in Dubai werkte reisde hij geregeld tussen Afghanistan en Dubai (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 pp. 4-5). Nadat uw echtgenoot zijn werk verloor in Dubai in 2008 of 2009 keerde hij terug naar Kaboel waar u en uw kinderen al die tijd verbleven. Jullie bleven er nog tot september 2010 (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 pp.6,13 en CGVS K.(...) K.(...) 29 november 2010 pp.3-4).

Zoals reeds werd opgemerkt, werd in uw eerste asielaanvraag geen geloof gehecht aan de verklaringen van u en uw echtgenoot over jullie recente verblijf in Afghanistan. De problemen met M.(...) werden hierdoor eveneens ongeloofwaardig bevonden.

Het CGVS komt tot de constatacie dat u en uw echtgenoot ook in het gehoor op 17 oktober 2014 geen zicht bieden op jullie reële situatie.

In eerste instantie verandert het beweemde verblijf van uw echtgenoot in Dubai niets aan het feit dat de kennis van u en uw echtgenoot over de situatie in Kaboel en Afghanistan dermate beperkt is dat het niet geloofwaardig is dat jullie hier tot september 2010 woonden. Uw echtgenoot verklaart dat hij geregeld tussen Dubai en Afghanistan reisde en dat u heel de tijd in Kaboel verbleef (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 pp.5-6). Van 2008 of 2009 tot september 2010 zou uw echtgenoot zonder onderbreking in Kaboel hebben gewoond (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 p.5). Zoals bij uw eerste asielaanvraag uitvoerig werd gemotiveerd, kan geen geloof worden gehecht aan dit beweemde verblijf in Afghanistan.

Bovendien scheppen u noch uw echtgenoot duidelijkheid over jullie verblijfplaatsen. Uw echtgenoot verklaart dat hij jarenlang in Dubai werkte (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 p.5). Hij legt op 17 september 2015 foto's voor die o.a. in Dubai zouden zijn genomen. U en uw echtgenoot leggen echter tegenstrijdige verklaringen af over dit verblijf. Uzelf verklaarde bij uw tweede asielaanvraag dat uw echtgenoot sinds jullie huwelijk in Kaboel woonde. Op de vraag duiding te geven bij het feit dat uw echtgenoot verklaarde dat hij niet onafgebroken in Kaboel leefde, antwoordt u ontkennend (CGVS K.(...) K.(...) 29 november 2010 p.3). U verklaart dat uw echtgenoot niet naar het buitenland ging (CGVS K.(...) K.(...) 29 november 2010 p.3). Pas nadat u geconfronteerd wordt met de verklaringen van uw echtgenoot over zijn verblijf in Dubai, bevestigt u dit (CGVS K.(...) K.(...) 29 november 2010 p.3). U weet echter niet wanneer uw echtgenoot in Dubai begon te werken en u kunt geen antwoord geven op de vraag wanneer uw echtgenoot definitief terugkeerde naar Afghanistan (CGVS K.(...) K.(...) 29 november 2010 p.3). De foto's die jullie voorleggen kunnen jullie geloofwaardigheid niet herstellen. De foto's konden eender waar worden genomen en vormen geenszins een bewijs voor de verklaring van uw echtgenoot dat hij meer dan tien jaar in Dubai zou hebben gewerkt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat noch u noch uw echtgenoot duidelijkheid scheppen over de plaatsen waar jullie verbleven voor jullie komst naar België. Het feit dat uw echtgenoot tevens foto's voorlegde die al dan niet zouden zijn genomen in Moskou of Dushanbe doet evenmin afbreuk aan de eerdere vaststellingen gezien jullie vasthouden aan jullie verklaringen dat jullie tot 2010 woonachtig waren in Afghanistan.

Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust (CGVS K.(...) K.(...) 29 november 2010 pp.2-4 en CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 pp.2-4, 16). Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal nog steeds in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt.

De foto's die jullie voorleggen en waarover jullie verklaren dat deze in Dubai werden genomen, kunnen jullie geloofwaardigheid over jullie verblijfplaatsen niet herstellen. De foto's kunnen eender waar zijn genomen en tonen geenszins aan dat uw echtgenoot meer dan tien jaar in Dubai werkte.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een asielzoeker die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de asielzoeker sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 6 augustus 2013. Hierin wordt gesteld dat leden van religieuze minderheden "may be in need of international refugee protection on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case". De loutere

vaststelling dat u eventueel over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een sikh bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Uit het geheel van de bovenstaande observaties blijkt immers dat u naar alle waarschijnlijkheid tevens beschikt over een andere nationaliteit of een verblijfsstatus elders. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België.

Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Tevens dient in deze te worden gesteld dat voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel onder meer als voorwaarde gesteld wordt dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerm minst het geval.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u internationale bescherming te ontfeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. In casu werd vastgesteld dat u, ondanks het feit dat u dit ontkent, naar alle waarschijnlijkheid tevens beschikt over een andere nationaliteit of een verblijfsstatus elders.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissarisgeneraal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissarisgeneraal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot

oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers' eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van elk van hen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan hun beweerde verblijf in Afghanistan.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad in het kader van de huidige en tweede asielaanvraag evenmin de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende:

In zake K. A.:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Het CGVS nam reeds op 8 december 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS oordeelde toen dat geen geloof kon worden gehecht aan jullie recent verblijf in Afghanistan omwille van volgende redenen:

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo dient te worden opgemerkt dat aan jullie beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan

subsidiare bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw vrouw enerzijds Punjabi en Urdu spreekt en zelfs de Engelse taal enigszins machtig is, maar anderzijds geen van de officiële talen van Afghanistan beheerst. Zo zegt zij het Pashtou niet te kennen en het Dari maar een weinig te spreken (CGVS, p.3). Dat zij op het einde van het gehoor beweert dat ze het Dari wel degelijk machtig is (CGVS, p.9), komt weinig ernstig over: ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde uw vrouw enkel het Punjabi en het Urdu, een taal die in Pakistan gesproken wordt, machtig te zijn. Deze gebrekkige talenkennis is een eerste zeer opmerkelijke vaststelling voor iemand die stelt dertig jaar in Afghanistan te hebben gewoond en naar eigen zeggen zelfs afstemde op Afghaanse televisiezenders als Tolo en Ariana (CGVS, p.8,9). Voorts dient te worden gewezen op jullie zeer gebrekkige kennis van de levensomstandigheden van Hindoes en Sikhs in Kabul. Ook dit roept twijfels op bij de bewering van deze gemeenschap deel te hebben uitgemaakt. Zo beweert u dat de Taliban van bij het begin van het Talibanregime eisten dat Hindoes een gele tulband zouden dragen en hun voorhoofd geel zouden kleuren (CGVS, p.7). Dit is onjuist. Dit betreft een maatregel waarvan pas in 2001 en dus kort voor de val van de Taliban voor het eerst sprake was. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie dat de maatregel in Kabul, in tegenstelling tot Khost en Kandahar, nooit werd toegepast. Uw vrouw weet zelfs niet of deze maatregelen door de Taliban of door de Mujahedin werden opgelegd (CGVS, p.5), wat aantoont dat jullie dergelijke zaken niet hebben meegemaakt. Verder stelt uw vrouw dat de tempels van de Hindoes en de Sikhs mede door de Taliban werden vernield (CGVS, p.5). Ook dit is onjuist: het zijn de Mujahedin, die in de periode vóór de komst van de Taliban het land controleerden, die hiervoor verantwoordelijk waren. Wanneer het Commissariaat-generaal voorts vraagt wanneer jullie Baisakhi voor het eerst na de Taliban weer konden vieren, stelt u dat dit na de komst van Karzai was. U stelt dat jullie vrij waren het Baisakhi festival te organiseren, dat er veel mensen waren, dat het een bijzonder gevoel was om weer in vrijheid te kunnen vieren en dat er eten werd klaargemaakt (CGVS, p.7). Het is bevreemdend dat uw vrouw een totaal ander beeld schetst: zij beweert dat er niet werd gevierd, dat jullie alleen gingen bidden en uit angst snel weer huiswaarts keerden (CGVS, p.6). Dat u niet meer precies weet of uw vrouw bij die eerste Baisakhiviering aanwezig was (CGVS, p.7), is bovendien veelzeggend. Verder stelt u dat u een jaar geleden vernam dat er een nieuwe crematieplaats in gebruik werd genomen (CGVS, p.4). Uw vrouw weet niet of dit een geheel nieuwe locatie betreft of dat dit de oude crematieplaats is die werd vernieuwd (CGVS, p.7). Voorts blijken jullie niet te weten dat de tempel van Karte Parwan in januari 2010 meer dan honderd Indische arbeiders opving. Deze mannen, in de steek gelaten door de personen die hen werk in de hoofdstad hadden beloofd, verbleven dagenlang in de tempel. Dit haalde de media maar is u (CGVS, p.8) en uw vrouw (CGVS, p.10) ontgaan. Verder bent u niet vertrouwd met namen van vooraanstaande Hindoes en Sikhs in Kabul. Geconfronteerd met de naam Narendar Sharma zegt u deze persoon niet te kennen. Nochtans is hij de priester van de Hindoe-tempel Asaya Devi in Kabul. Daya Singh Anjaan, volgens de info woordvoerder van de Sikh en Hindoegemeenschap, kent u ook niet (CGVS, p.6). Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat jullie zo goed als niet op de hoogte zijn van wat er leeft binnen de kleine Hindoe en Sikh gemeenschap in Kabul. Dat jullie daadwerkelijk deel zouden hebben uitgemaakt van deze gemeenschap is dan ook hoogst twijfelachtig. Voorts is tijdens het gehoor gebleken dat jullie politieke kennis van de stad en het land waar jullie tot voor kort zouden hebben gewoond, bijzonder summier is. Zo is het erg merkwaardig dat u ten tijde van de Mujahedin in Kabul zou hebben gewoond maar dat u niets weet over de protagonisten in deze burgeroorlog die het leven van de bevolking in Kabul tot een hel maakte. Gevraagd naar namen van deze leiders van de Mujahedin noemt u Mojaddedi, Hekmatyar, Nawabi, Sayyaf en Ahmad Gailani. Echter, u bent ten onrechte van mening dat Mojaddedi de leider van Harakat is en u bent vergeten tot welke partij Sayyaf behoorde (CGVS, p.4). Uw vrouw noemt eveneens de namen Gailani, Hekmatyar en "Mujadi". Over Hekmatyar, die nochtans een prominente rol speelt in het huidige Afghaanse conflict, weet zij niet meer dan dat zijn voornaam Gulbuddin is (CGVS, p.4) en over Mojaddedi verklaart zij ten onrechte dat hij overleden is (CGVS, p.5). Voorts meent u ten onrechte dat voormalig president Rabbani eveneens van de partij Harakat is (CGVS, p.). Uw vrouw heeft overigens nog nooit van Rabbani gehoord (CGVS, p.5). Van Fahim, één van de machtigste politici die Afghanistan kent, heeft u nog nooit gehoord. Verder stelt uw vrouw dat voormalig president Najibullah tot de doodstraf werd veroordeeld (CGVS, p.5). Het is haar echter niet bekend dat de man door de Taliban werd gearresteerd, tot de dood gefolterd en in het openbaar werd gelynacht en opgehangen (CGVS, p.5). Inwoners van Kabul zullen hiervan ongetwijfeld op de hoogte zijn. Verder is het opmerkelijk dat geen van jullie beiden vertrouwd is met de benaming Amr Bil Marouf, de moraliteitspolitie van de Taliban (CGVS, p.8). Evenmin kent uw vrouw Radio Shariat (de radiozender van de Taliban, p.8) of weet zij hoe de vlag van Afghanistan er ten tijde van de Taliban uitzag (CGVS, p.9). Zij kan voorts geen enkele Talib bij naam noemen en zij weet niet wie de leider van de Taliban was

(CGVS, p.6). Tot slot weet uw vrouw ook niet wie Ahmad Shah Massoud is. Dit is opmerkelijk: Massoud wordt nu nog geroemd en geëerd omwille van zijn strijd tegen de Taliban en is één van de bekendste Afghaanse 'verzetshelden'. Zijn beeltenis is in de stad Kabul op vele plaatsen te zien en er is een nationale herdenkingsdag ter ere van Massoud. Het is niet geloofwaardig dat inwoners van Afghanistan nauwelijks op de hoogte zouden zijn van dergelijke zaken. Nog andere verklaringen wijzen er op dat jullie de afgelopen decennia niet in Kabul hebben gewoond. Zo meent uw vrouw eerst dat zij al getrouwd was toen de Taliban aan de macht kwamen maar vervolgens stelt zij dat jullie huwden tijdens het regime van de Taliban (CGVS, p.4). Verder verklaart uw vrouw dat haar vader tot enige tijd na jullie huwelijk een kruidenwinkel had maar kan zij zich niet meer herinneren in welke wijk dit dan wel was (CGVS, p.5). Verder beweert zij dat ze twee jaar school liep in Kabul maar of dit ten tijde van het communistische regime was of later, in de tijd van de Mujahedin, kan zij niet verduidelijken (CGVS, p.4). Uw vrouw zegt zich te herinneren dat er oorlog was maar kan niet preciseren wie er op dat moment in Kabul vocht (CGVS, p.4). Voorts stelt u verantwoordelijk te zijn geweest voor de inkopen maar u schat de prijs van enkele basisproducten geheel verkeerd in. Zo meent u dat u voor een ser rijst (komt overeen met zeven kilogram) 500 afghani (of ongeveer 70 afghani per kilo) en voor 2 ser bloem 1200 afghani (of ongeveer 85 afghani per kilo) betaalde. Uit de informatie blijkt dat deze producten in maart 2009 respectievelijk 35 en 25 afghani per kilogram kostten. Dat u zich dusdanig zou vergissen, is opmerkelijk. Verder zouden jullie een huis hebben gehuurd maar uw vrouw weet niet te zeggen wie jullie huisbaas was (CGVS, p.9). Wat de huurprijs betreft, meent zij dat deze 10.000 of 14.000 afghani bedroeg en dat dit een bedrag was dat om de twee of drie maanden diende te worden betaald (CGVS, p.9). Uzelf heeft het over 10.000 afghani per maand (CGVS, p.5). Dit zijn weinig duidelijke en consistente verklaringen. Als jullie werkelijk in Kabul zouden hebben gewoond, zouden dergelijke eenvoudige vragen een eenduidig en gedetailleerd antwoord krijgen. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat ook jullie verklaringen met betrekking tot de reis naar België bijzonder ongeloofwaardig zijn. Uw vrouw bevestigt tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dat jullie niet zouden weten waar het eerste vliegtuig landde en waar jullie een tweede vliegtuig namen. Zij beweert ook dat jullie niet weten naar welk land dit tweede vliegtuig jullie vervolgens bracht (CGVS, p.6). Dit is geheel onmogelijk: u bent een geschoold iemand en jullie beiden spreken een weinig Engels, de voertaal in het luchtvaartwezen. Dergelijke verklaringen bevestigen het bedrieglijke karakter van jullie asielrelaas. Uw taskara kan het ongeloofwaardige karakter van uw recente verblijf in Kabul en Afghanistan niet weerleggen. Immers, dit betreft een document dat al van 1994 dateert en niet in Kabul maar in Kandahar zou zijn afgeleverd. Omwille van bovengaande redenen kan u de status van vluchteling niet worden toegekend. Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden verleend. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchterternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in

de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De RvV volgde met het arrest 58541 van 24 maart 2011 de argumentatie van het CGVS en kwam eveneens tot de slotsom dat uw verklaringen over uw verblijfplaatsen in de jaren die voorafgaan aan uw asielaanvraag bedrieglijk zijn. Een beroep bij de Raad van State (RvS) werd verworpen.

In het kader van uw tweede asielaanvraag houdt u vast aan uw verklaring dat u Afghanistan verliet in 2010 (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 p.2). U verwijst opnieuw naar uw problemen met M.(...) (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 p.5). U verklaart dat u aan uw eerdere verklaringen wil toevoegen dat u van 1984 tot 1993 en in het jaar 1995 in Tadzjikistan studeerde en vervolgens naar Afghanistan terugkeerde (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 p.3). U verklaart verder dat u vanaf 1997 in Dubai in een winkel werkte tot 2008 of 2009 (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 pp.4-5). In de periode dat u in Dubai werkte reisde u geregeld tussen Afghanistan en Dubai (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 pp. 4-5). Nadat u uw werk verloor in Dubai in 2008 of 2009 keerde u terug naar uw echtgenote en kinderen in Afghanistan en woonde er nog tot september 2010 (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 p.13). Uw echtgenote verbleef van haar geboorte tot jullie vertrek in september 2010 in Afghanistan (CGVS K.(...) K.(...) 29 november 2010 pp.3-4 en CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 p.6).

Zoals reeds werd opgemerkt, werd in uw eerste asielaanvraag geen geloof gehecht aan uw verklaringen over uw recente verblijf in Afghanistan. Uw problemen met M.(...) werden hierdoor eveneens ongeloofwaardig bevonden.

Het CGVS komt tot de constatacie dat u en uw echtgenote ook in het gehoor op 17 oktober 2014 geen zicht bieden op jullie reële situatie.

In eerste instantie verandert uw beweerde verblijf in Dubai niets aan het feit dat de kennis van u en uw echtgenote over de situatie in Kaboel en Afghanistan dermate beperkt is dat het niet geloofwaardig is dat jullie hier tot september 2010 woonden. U verklaart dat u geregeld tussen Dubai en Afghanistan reisde en dat uw echtgenote heel de tijd in Kaboel verbleef (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 pp.5-6). Van 2008 of 2009 tot september 2010 zou u zonder onderbreking in Kaboel hebben gewoond (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 p.5). Zoals bij uw eerste asielaanvraag uitvoerig werd gemotiveerd, kan geen geloof worden gehecht aan dit beweerde verblijf in Afghanistan.

Bovendien scheppen u noch uw echtgenote duidelijkheid over jullie verblijfplaatsen. U verklaart dat u jarenlang in Dubai werkte (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 p.5). U legt op 17 september 2015 foto's voor die o.a. in Dubai zouden zijn genomen. U en uw echtgenote leggen echter tegenstrijdige verklaringen af over dit verblijf. Uw echtgenote verklaarde bij haar tweede asielaanvraag dat u sinds uw huwelijk in Kaboel woonde. Op de vraag duiding te geven bij het feit dat u verklaarde dat u niet onafgebroken in Kaboel leefde, antwoordt uw echtgenote ontkennend (CGVS K.(...) K.(...) 29 november 2010 p.3). Ze verklaart dat u niet naar het buitenland ging (CGVS K.(...) K.(...) 29 november 2010 p.3). Pas nadat uw echtgenote geconfronteerd werd met uw verklaringen dat u in Dubai werkte, bevestigt zij dit (CGVS K.(...) K.(...) 29 november 2010 p.3). Zij weet echter niet wanneer u in Dubai begon te werken en kan geen antwoord geven op de vraag wanneer u definitief terug naar Afghanistan kwam (CGVS K.(...) K.(...) 29 november 2010 p.3). De foto's die u voorlegt die in Dubai zouden zijn genomen kunnen uw geloofwaardigheid niet herstellen. Deze foto's kunnen eender waar zijn genomen en ze bieden geenszins een bewijs voor uw verklaring dat u meer dan tien jaar in Dubai zou hebben gewerkt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat noch u noch uw echtgenote duidelijkheid scheppen over de plaatsen waar jullie verbleven voor jullie komst naar België. Het feit dat u tevens foto's voorlegde die al dan niet zouden zijn genomen in Moskou of Dushanbe doet evenmin afbreuk aan de eerdere vaststellingen gezien jullie vasthouden aan jullie verklaringen dat jullie tot 2010 woonachtig waren in Afghanistan.

Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust (CGVS K.(...) K.(...) 29 november 2010 pp.2-4 en CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 pp.2-4, 16). Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal nog steeds in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Zoals reeds werd opgemerkt kunnen de foto's die u voorlegt uw geloofwaardigheid niet herstellen.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een asielzoeker die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de asielzoeker sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfsstatus elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 6 augustus 2013. Hierin wordt gesteld dat leden van religieuze minderheden "may be in need of international refugee protection on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case". De loutere vaststelling dat u eventueel over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een [hindoe] bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Uit het geheel van de bovenstaande observaties blijkt immers dat u naar alle waarschijnlijkheid tevens beschikt over een andere nationaliteit of een verblijfsstatus elders. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België.

Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Tevens dient in deze te worden gesteld dat voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel onder meer als voorwaarde gesteld wordt dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerm minst het geval.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u internationale bescherming te ontfangen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfsstatus en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. In casu werd vastgesteld dat u, ondanks het feit dat u dit ontkent, naar alle waarschijnlijkheid tevens beschikt over een andere nationaliteit of een verblijfsstatus elders.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfsstatus of regio van herkomst. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het

is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissarisgeneraal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. (...)”.

In zake K. K.:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Het CGVS nam reeds op 8 december 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS oordeelde dat geen geloof kon worden gehecht aan jullie recent verblijf in Afghanistan omdat uit het gehoor van uzelf en dat van uw echtgenoot was gebleken dat jullie kennis van tal van aspecten van het leven in Afghanistan bijzonder summier was. Aangezien u en uw echtgenoot zich beriepen op dezelfde problemen, werd verwezen naar de beslissing van uw echtgenoot:

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo dient te worden opgemerkt dat aan jullie beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw vrouw enerzijds Punjabi en Urdu spreekt en zelfs de Engelse taal enigszins machtig is, maar anderzijds geen van de officiële talen van Afghanistan beheerst. Zo zegt zij het Pashtou niet te kennen en het Dari maar een weinig te spreken (CGVS, p.3). Dat zij op het einde van het gehoor beweert dat ze het Dari wel degelijk machtig is (CGVS, p.9), komt weinig ernstig over: ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde uw vrouw enkel het Punjabi en het Urdu, een taal die in Pakistan gesproken wordt, machtig te zijn. Deze gebrekkige talenkennis is een eerste zeer opmerkelijke vaststelling voor iemand die stelt dertig jaar in Afghanistan te hebben gewoond en naar eigen zeggen zelfs afstemde op Afghaanse televisiezenders als Tolo en Ariana (CGVS, p.8,9). Voorts dient te worden gewezen op jullie zeer gebrekkige kennis van de levensomstandigheden van Hindoes en Sikhs in Kabul. Ook dit roept twijfels op bij de bewering van deze gemeenschap deel te hebben uitgemaakt. Zo beweert u dat de Taliban van bij het begin van het Talibanregime eisten dat Hindoes een gele tulband zouden dragen en hun voorhoofd geel zouden kleuren (CGVS, p.7). Dit is onjuist. Dit betreft een maatregel waarvan pas in 2001 en dus kort voor de val van de Taliban voor het eerst sprake was. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie dat de maatregel in Kabul, in tegenstelling tot Khost en Kandahar, nooit werd toegepast. Uw vrouw weet zelfs niet of deze maatregelen door de Taliban of door de Mujahedin werden opgelegd (CGVS, p.5), wat aantoont dat jullie dergelijke zaken niet hebben meegemaakt. Verder stelt uw vrouw dat de tempels van de Hindoes en de Sikhs mede door de Taliban werden vernield (CGVS, p.5). Ook dit is onjuist: het zijn de Mujahedin, die in de periode vóór de komst van de Taliban het land controleerden, die hiervoor verantwoordelijk waren. Wanneer het Commissariaat-generaal voorts vraagt wanneer jullie Baisakhi voor het eerst na de Taliban weer konden vieren, stelt u dat dit na de komst van Karzai was. U stelt dat jullie vrij waren het Baisakhi festival te organiseren, dat er veel mensen waren, dat het een bijzonder gevoel was om weer in vrijheid te kunnen vieren en dat er eten werd klaargemaakt (CGVS, p.7). Het is bevreemdend dat uw vrouw een totaal ander beeld schetst: zij beweert dat er niet werd gevierd, dat jullie alleen gingen bidden en uit angst snel weer huiswaarts keerden (CGVS, p.6). Dat u niet meer precies weet of uw vrouw bij die eerste Baisakhiviering aanwezig was (CGVS, p.7), is bovendien veelzeggend. Verder stelt u dat u een jaar geleden vernam dat er een nieuwe crematieplaats in gebruik werd genomen (CGVS, p.4). Uw vrouw weet niet of dit een geheel nieuwe locatie betreft of dat dit de oude crematieplaats is die werd vernieuwd (CGVS, p.7). Voorts blijken jullie niet te weten dat de tempel van Karte Parwan in januari 2010 meer dan honderd Indische arbeiders opving. Deze mannen, in de steek gelaten door de personen die hen werk in de hoofdstad hadden beloofd, verbleven dagenlang in de tempel. Dit haalde de media maar is u (CGVS, p.8) en uw vrouw (CGVS, p.10) ontgaan. Verder bent u niet vertrouwd met namen van vooraanstaande

Hindoes en Sikhs in Kabul. Geconfronteerd met de naam Narendar Sharma zegt u deze persoon niet te kennen. Nochtans is hij de priester van de Hindoetempel Asaya Devi in Kabul. Daya Singh Anjaan, volgens de info woordvoerder van de Sikh en Hindoegemeenschap, kent u ook niet (CGVS, p.6). Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat jullie zo goed als niet op de hoogte zijn van wat er leeft binnen de kleine Hindoe en Sikh gemeenschap in Kabul. Dat jullie daadwerkelijk deel zouden hebben uitgemaakt van deze gemeenschap is dan ook hoogst twijfelachtig. Voorts is tijdens het gehoor gebleken dat jullie politieke kennis van de stad en het land waar jullie tot voor kort zouden hebben gewoond, bijzonder summier is. Zo is het erg merkwaardig dat u ten tijde van de Mujahedin in Kabul zou hebben gewoond maar dat u niets weet over de protagonisten in deze burgeroorlog die het leven van de bevolking in Kabul tot een hel maakte. Gevraagd naar namen van deze leiders van de Mujahedin noemt u Mojaddedi, Hekmatyar, Nawabi, Sayyaf en Ahmad Gailani. Echter, u bent ten onrechte van mening dat Mojaddedi de leider van Harakat is en u bent vergeten tot welke partij Sayyaf behoorde (CGVS, p.4). Uw vrouw noemt eveneens de namen Gailani, Hekmatyar en "Mujadi". Over Hekmatyar, die nochtans een prominente rol speelt in het huidige Afghaanse conflict, weet zij niet meer dan dat zijn voornaam Gulbuddin is (CGVS, p.4) en over Mojaddedi verklaart zij ten onrechte dat hij overleden is (CGVS, p.5). Voorts meent u ten onrechte dat voormalig president Rabbani eveneens van de partij Harakat is (CGVS, p.). Uw vrouw heeft overigens nog nooit van Rabbani gehoord (CGVS, p.5). Van Fahim, één van de machtigste politici die Afghanistan kent, heeft u nog nooit gehoord. Verder stelt uw vrouw dat voormalig president Najibullah tot de doodstraf werd veroordeeld (CGVS, p.5). Het is haar echter niet bekend dat de man door de Taliban werd gearresteerd, tot de dood gefolterd en in het openbaar werd gelyncht en opgehangen (CGVS, p.5). Inwoners van Kabul zullen hiervan ongetwijfeld op de hoogte zijn. Verder is het opmerkelijk dat geen van jullie beiden vertrouwd is met de benaming Amr Bil Marouf, de moraliteitspolitie van de Taliban (CGVS, p.8). Evenmin kent uw vrouw Radio Shariat (de radiozender van de Taliban, p.8) of weet zij hoe de vlag van Afghanistan er ten tijde van de Taliban uitzag (CGVS, p.9). Zij kan voorts geen enkele Talib bij naam noemen en zij weet niet wie de leider van de Taliban was (CGVS, p.6). Tot slot weet uw vrouw ook niet wie Ahmad Shah Massoud is. Dit is opmerkelijk: Massoud wordt nu nog geroemd en geëerd omwille van zijn strijd tegen de Taliban en is één van de bekendste Afghaanse 'verzetshelden'. Zijn beeltenis is in de stad Kabul op vele plaatsen te zien en er is een nationale herdenkingsdag ter ere van Massoud. Het is niet geloofwaardig dat inwoners van Afghanistan nauwelijks op de hoogte zouden zijn van dergelijke zaken. Nog andere verklaringen wijzen er op dat jullie de afgelopen decennia niet in Kabul hebben gewoond. Zo meent uw vrouw eerst dat zij al getrouwd was toen de Taliban aan de macht kwamen maar vervolgens stelt zij dat jullie huwden tijdens het regime van de Taliban (CGVS, p.4). Verder verklaart uw vrouw dat haar vader tot enige tijd na jullie huwelijk een kruidenwinkel had maar kan zij zich niet meer herinneren in welke wijk dit dan wel was (CGVS, p.5). Verder beweert zij dat ze twee jaar school liep in Kabul maar of dit ten tijde van het communistische regime was of later, in de tijd van de Mujahedin, kan zij niet verduidelijken (CGVS, p.4). Uw vrouw zegt zich te herinneren dat er oorlog was maar kan niet preciseren wie er op dat moment in Kabul vocht (CGVS, p.4). Voorts stelt u verantwoordelijk te zijn geweest voor de inkopen maar u schat de prijs van enkele basisproducten geheel verkeerd in. Zo meent u dat u voor een ser rijst (komt overeen met zeven kilogram) 500 afghani (of ongeveer 70 afghani per kilo) en voor 2 ser bloem 1200 afghani (of ongeveer 85 afghani per kilo) betaalde. Uit de informatie blijkt dat deze producten in maart 2009 respectievelijk 35 en 25 afghani per kilogram kostten. Dat u zich dusdanig zou vergissen, is opmerkelijk. Verder zouden jullie een huis hebben gehuurd maar uw vrouw weet niet te zeggen wie jullie huisbaas was (CGVS, p.9). Wat de huurprijs betreft, meent zij dat deze 10.000 of 14.000 afghani bedroeg en dat dit een bedrag was dat om de twee of drie maanden diende te worden betaald (CGVS, p.9). Uzelf heeft het over 10.000 afghani per maand (CGVS, p.5). Dit zijn weinig duidelijke en consistente verklaringen. Als jullie werkelijk in Kabul zouden hebben gewoond, zouden dergelijke eenvoudige vragen een eenduidig en gedetailleerd antwoord krijgen. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat ook jullie verklaringen met betrekking tot de reis naar België bijzonder ongeloofwaardig zijn. Uw vrouw bevestigt tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dat jullie niet zouden weten waar het eerste vliegtuig landde en waar jullie een tweede vliegtuig namen. Zij beweert ook dat jullie niet weten naar welk land dit tweede vliegtuig jullie vervolgens bracht (CGVS, p.6). Dit is geheel onmogelijk: u bent een geschoold iemand en jullie beiden spreken een weinig Engels, de voertaal in het luchtvaartwezen. Dergelijke verklaringen bevestigen het bedrieglijke karakter van jullie asielrelaas. Uw taskara kan het ongeloofwaardige karakter van uw recente verblijf in Kabul en Afghanistan niet weerleggen. Immers, dit betreft een document dat al van 1994 dateert en niet in Kabul maar in Kandahar zou zijn afgeleverd. Omwille van bovengaande redenen kan u de status van vluchteling niet worden toegekend. Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden verleend. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien,

verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaatvluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissarisgeneraal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De RvV volgde met het arrest 58541 van 24 maart 2011 de argumentatie van het CGVS en kwam eveneens tot de slotsom dat de verklaringen van u en uw echtgenoot over jullie verblijfplaatsen in de jaren die voorafgaan aan uw asielaanvraag bedrieglijk zijn. Een beroep bij de Raad van State (RvS) werd verworpen.

In het kader van uw tweede asielaanvraag houdt uw echtgenoot vast aan zijn verklaring dat jullie Afghanistan verlieten in 2010 (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 p.2). Hij verwijst opnieuw naar de problemen met M.(...) (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 p.5). Hij verklaart dat hij aan zijn eerdere verklaringen wil toevoegen dat hij van 1984 tot 1993 en in het jaar 1995 in Tadzjikistan studeerde en vervolgens naar Afghanistan terugkeerde (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 p.3). Uw echtgenoot verklaart verder dat hij vanaf 1997 in Dubai in een winkel werkte tot 2008 of 2009 (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 pp.4-5). In de periode dat hij in Dubai werkte reisde hij geregeld tussen Afghanistan en Dubai (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 pp. 4-5). Nadat uw echtgenoot zijn werk verloor in Dubai in 2008 of 2009 keerde hij terug naar Kaboel waar u en uw kinderen al die tijd verbleven. Jullie bleven er nog tot september 2010 (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 pp.6,13 en CGVS K.(...) K.(...) 29 november 2010 pp.3-4).

Zoals reeds werd opgemerkt, werd in uw eerste asielaanvraag geen geloof gehecht aan de verklaringen van u en uw echtgenoot over jullie recente verblijf in Afghanistan. De problemen met M.(...) werden hierdoor eveneens ongeloofwaardig bevonden.

Het CGVS komt tot de constatacie dat u en uw echtgenoot ook in het gehoor op 17 oktober 2014 geen zicht bieden op jullie reële situatie.

In eerste instantie verandert het beweemde verblijf van uw echtgenoot in Dubai niets aan het feit dat de kennis van u en uw echtgenoot over de situatie in Kaboel en Afghanistan dermate beperkt is dat het niet geloofwaardig is dat jullie hier tot september 2010 woonden. Uw echtgenoot verklaart dat hij geregeld

tussen Dubai en Afghanistan reisde en dat u heel de tijd in Kaboel verbleef (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 pp.5-6). Van 2008 of 2009 tot september 2010 zou uw echtgenoot zonder onderbreking in Kaboel hebben gewoond (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 p.5). Zoals bij uw eerste asielaanvraag uitvoerig werd gemotiveerd, kan geen geloof worden gehecht aan dit beweerde verblijf in Afghanistan.

Bovendien scheppen u noch uw echtgenoot duidelijkheid over jullie verblijfplaatsen. Uw echtgenoot verklaart dat hij jarenlang in Dubai werkte (CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 p.5). Hij legt op 17 september 2015 foto's voor die o.a. in Dubai zouden zijn genomen. U en uw echtgenoot leggen echter tegenstrijdige verklaringen af over dit verblijf. Uzelf verklaarde bij uw tweede asielaanvraag dat uw echtgenoot sinds jullie huwelijk in Kaboel woonde. Op de vraag duiding te geven bij het feit dat uw echtgenoot verklaarde dat hij niet onafgebroken in Kaboel leefde, antwoordt u ontkennend (CGVS K.(...) K.(...) 29 november 2010 p.3). U verklaart dat uw echtgenoot niet naar het buitenland ging (CGVS K.(...) K.(...) 29 november 2010 p.3). Pas nadat u geconfronteerd wordt met de verklaringen van uw echtgenoot over zijn verblijf in Dubai, bevestigt u dit (CGVS K.(...) K.(...) 29 november 2010 p.3). U weet echter niet wanneer uw echtgenoot in Dubai begon te werken en u kunt geen antwoord geven op de vraag wanneer uw echtgenoot definitief terugkeerde naar Afghanistan (CGVS K.(...) K.(...) 29 november 2010 p.3). De foto's die jullie voorleggen kunnen jullie geloofwaardigheid niet herstellen. De foto's konden eender waar worden genomen en vormen geenszins een bewijs voor de verklaring van uw echtgenoot dat hij meer dan tien jaar in Dubai zou hebben gewerkt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat noch u noch uw echtgenoot duidelijkheid scheppen over de plaatsen waar jullie verbleven voor jullie komst naar België. Het feit dat uw echtgenoot tevens foto's voorlegde die al dan niet zouden zijn genomen in Moskou of Dushanbe doet evenmin afbreuk aan de eerdere vaststellingen gezien jullie vasthouden aan jullie verklaringen dat jullie tot 2010 woonachtig waren in Afghanistan.

Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust (CGVS K.(...) K.(...) 29 november 2010 pp.2-4 en CGVS K.(...) A.(...) 17 oktober 2014 pp.2-4, 16). Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal nog steeds in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt.

De foto's die jullie voorleggen en waarover jullie verklaren dat deze in Dubai werden genomen, kunnen jullie geloofwaardigheid over jullie verblijfplaatsen niet herstellen. De foto's kunnen eender waar zijn genomen en tonen geenszins aan dat uw echtgenoot meer dan tien jaar in Dubai werkte.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een asielzoeker die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de asielzoeker sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 6 augustus 2013. Hierin wordt gesteld dat leden van religieuze minderheden "may be in need of international refugee protection on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case". De loutere vaststelling dat u eventueel over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een [hindoe] bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Uit het geheel van de bovenstaande observaties blijkt immers dat u naar alle waarschijnlijkheid tevens beschikt over een andere nationaliteit of een verblijfsstatus elders. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België.

Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Tevens dient in deze te worden gesteld dat voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel onder meer als voorwaarde gesteld wordt dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerm minst het geval.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u internationale bescherming te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. In casu werd vastgesteld dat u, ondanks het feit dat u dit ontkent, naar alle waarschijnlijkheid tevens beschikt over een andere nationaliteit of een verblijfsstatus elders.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissarisgeneraal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissarisgeneraal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. (...)"

Voormelde motieven zijn pertinent, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekers vangen de uiteenzetting van hun enig middel aan met een theoretisch betoog aangaande de inhoud en draagwijdte van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Zij wijzen er vervolgens op dat onjuiste verklaringen volgens de proceduregids van UNHCR op zich geen voldoende reden zijn om de vluchtelingenstatus te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren. Zij zijn van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen telkens de voor verzoekers meest nadelige interpretatie weerhoudt "zonder rekening te houden met bepaalde verklaringen van verzoeker die zouden moeten leiden tot een versoepeling van de beoordeling van het relaas van verzoeker". Waar de tegenpartij geen geloof hecht aan de verklaringen over hun recente verblijf in Afghanistan, laten verzoekers gelden dat zij tijdens hun gehoor in het kader van huidige asielaanvraag nog details over het leven in Kaboel hebben gegeven, waarmee geen rekening zou zijn gehouden. Verzoeker geeft aan tussen 2003 en 2010 als verkoper te hebben gewerkt in een textielwinkel in Dubai. Hij stelt vaak afwezig te zijn geweest en om die reden niet alles te weten over Kaboel. Verzoeker legt thans een attest neer van zijn voormalige werkgever (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift) in aanvulling op "zijn gedetailleerde verklaringen over zijn werk gedurende het gehoor". Wat de verklaringen van verzoekster betreft, wordt de tegenpartij verweten geen rekening te hebben gehouden met het feit dat zij ongeschoold is. Er zou bovendien rekening moeten worden gehouden met haar specifieke profiel, zijnde dat van een vrouwelijke hindoe. Volgens verzoekers bestaat er geen twijfel over het feit dat zij de Afghaanse nationaliteit bezitten en hindoes zijn. Zij stellen omwille van hun behoren tot een "etnische minderheid" een risico te lopen op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. Zij verwijzen naar rechtsleer en rechtspraak van de Raad waarin wordt erkend dat het met het oog op het genieten van de bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet soms volstaat dat men aannemelijk maakt te behoren tot een groep waarvan de leden systematisch en zonder onderscheid worden blootgesteld aan een behandeling die kwalificeert als vervolging of ernstige schade in de zin van voormelde artikelen. Verzoekers citeren in dit verband uit

een rapport van de Organisation suisse d'aide aux réfugiés en een persartikel van een lid van Ecolo-Groen (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift) waarin de discriminatie ten aanzien van hindoes in Afghanistan wordt aangeklaagd. Tot slot voegen verzoekers meerdere stukken die betrekking hebben op de veiligheidssituatie in Afghanistan en waaruit volgens hen blijkt dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (stukken 5, 6 en 7 gevoegd bij het verzoekschrift).

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, paragraaf 205). De Raad is samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent hun verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor hun komst naar België, het de Belgische asielinstanties onmogelijk maken een correct beeld te krijgen van een kernaspect van hun asielrelaas en vluchtmotieven. Hun verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van hun werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in hun hoofde of van hun verblijfssituatie of regio van herkomst. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de bevoegde instanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Met het hoger weergegeven betoog slagen verzoekers er niet in afbreuk te doen aan de vaststelling dat zij weigeren duidelijkheid te scheppen over de plaatsen waar zij verbleven voor hun komst naar België, onder welke omstandigheden zij daar leefden en om welke redenen zij hun werkelijke streek van herkomst verlaten hebben. Nog daargelaten dat de proceduregids van UNHCR geen afdwingbare rechtsregels bevat, tonen verzoekers geenszins aan dat de specifieke omstandigheden van hun beider dossier zouden zijn veronachtzaamd bij het interpreteren van hun verklaringen of dat de verwerende partij telkens de meest nadelige interpretatie zou hebben weerhouden. Verzoekers geven bovendien niet aan, en de Raad ziet niet in, welke verklaringen een ander licht kunnen werpen op de appreciatie van hun asielrelaas of met welke *"details over het leven in Kaboul"* ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. In zoverre verzoeker zijn gebrekkige kennis met betrekking tot Kaboel wijt aan het gegeven dat hij tussen 2003 en 2010 als verkoper gewerkt heeft in een textielshop in Dubai, dient hij erop te worden gewezen dat aan zijn verblijf in Dubai geen geloof kan worden gehecht aangezien hij en zijn echtgenote hierover tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. Wat betreft het door verzoeker gevoegde attest van zijn voormalige werkgever in Dubai (stuk 3), dient te worden opgemerkt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers verklaringen aangaande zijn verblijf in Dubai ongeloofwaardig zijn, met als gevolg dat de documenten die ter staving ervan worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven betreft het hier een fotokopie en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën hoe dan ook geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133). Het argument dat verzoekster ongeschoold is, doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de bestreden beslissingen nu het evident is dat de lacunes in verzoeksters kennis over de verblijfplaatsen van haar echtgenoot niets te maken hebben met schoolse kennis en redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij op de hoogte is van de handel en wandel van haar echtgenoot. Er valt niet in te zien op welke wijze het gegeven dat verzoekster vrouw is en hindoe de appreciatie van haar verklaringen kan wijzigen. Waar verzoekers erop wijzen dat zij over de Afghaanse nationaliteit beschikken en hindoes zijn en aldus tot een *"etnische minderheid"* behoren die blootstaat aan het risico om te worden vervolgd, gaan zij klaarblijkelijk voorbij aan volgende in beide bestreden beslissingen weergegeven passage: *"(...) In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 6 augustus 2013. Hierin wordt gesteld dat leden van religieuze minderheden "may be in need of international refugee protection on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case". De loutere vaststelling dat u eventueel over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een [hindoe] bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Uit het geheel van de bovenstaande observaties blijkt immers dat u naar alle waarschijnlijkheid tevens beschikt over een andere nationaliteit of een verblijfsstatus elders. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. (...)"*. Aldus is de informatie over de discriminatie van hindoes in Afghanistan *in casu* niet dienstig. In de mate dat verzoekers er niet in slagen hun recente herkomst uit Afghanistan aannemelijk

te maken, kunnen zij evenmin dienstig aanvoeren dat de veiligheidssituatie in Afghanistan van die aard is dat zij aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande kunnen verzoekers bezwaarlijk volhouden dat *in casu* aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet zou zijn voldaan en dat hen bijgevolg het voordeel van de twijfel moet worden gegund. Het gegeven dat de Raad in zijn arresten regelmatig verwijst naar het beginsel van het voordeel van de twijfel om te besluiten tot de geloofwaardigheid van een relaas doet hieraan geen afbreuk. Immers betreft de rechtspraak waarnaar verzoekers verwijzen individuele gevallen en heeft zij geen bindende precedentwaarde.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.7. Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift, en in hoofdorde, de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF